

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU
Gundulićeva 27, Split

Pr-2221/2022-43

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu, po sucu ovog suda Julijani Ponoš, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja MLADENA BRATOŠEVIĆA iz Splita, Hrvatskih iseljenika 4, OIB: 04344323766, zastupanog po pun. Mladenu Pavasoviću, odvjetniku u Splitu, protiv tuženika BRODOSPLIT d.d. Zagreb, Ulica Velimira Škorpika 11, OIB: 18556905592, zastupanog po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Mamić Grgić Vinter d.o.o. Zagreb, radi utvrđenja nedopuštenosti odluke o otkazu, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene dana 15. travnja 2026. godine u nazočnosti zamj. pun. tužitelja i zamj. pun. tuženika, dana 29. svibnja 2026. godine,

p r e s u d i o j e

- I. Utvrđuje se da nije dopušten otkaz tužiteljevog Ugovora o radu menadžera 2, sklopljenog na neodređeno vrijeme od 1. srpnja 2014. godine uz Dodatak Ugovora o radu menadžera 2 od 1.kolovoza 2014.godine, a sve temeljem Odluke Uprave tuženika kao poslodavca o poslovno uvjetovanom otkazu ugovora o radu menadžera 2 od 31. kolovoza 2022.godine, te radni odnos tužitelja kod tuženika nije prestao do 4.travnja 2024.godine.
- II. Utvrđuje se da je tužitelj bio u radnom odnosu kod tuženika do 4.travnja 2024.godine.
- III. Nalaže se tuženiku u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 1.812,50 EUR sa zakonskim zateznim kamatama od presuđenja do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena.

Obrazloženje

1. Dana 27.listopada 2022.godine zaprimljena je tužba u kojoj se navodi da je Odlukom Uprave Brodograđevne industrije Split d.d., kao poslodavca, od 31. kolovoza

2022., otkazan, u dijelu pod točkom 1. izreke, ugovor o radu radnika Mladena Bratoševića sklopljen na neodređeno vrijeme dana 1. srpnja 2014. za obavljanje poslova radnog mjesta projektni menadžer (šifra RM A620320) – poslovno uvjetovani otkaz. Točkama 2., 3. i 4. iste Odluke da je utvrđeno pravo radnika na otkazni rok, otpremninu i razmjerni dio godišnjeg odmora. Predmetnu odluku radnik da je zaprimio 20. rujna 2022. godine te da je protiv iste, blagovremeno dana 4. listopada 2022., sukladno odredbi čl. 133. st. 1. Zakona o radu (NN 93/14., 127/17., 98/19.) podnio zahtjev za zaštitu povrijeđenog prava, o kojem tuženik nije odlučio, pa da je utoliko ova tužba, a prema čl. 133. st. 2. Zakona o radu, blagovremena i dopuštena. U točki I. izreke pobijane odluke o otkazu da je navedeno kako je zbog gospodarskih razloga prestala potreba za obavljanjem poslova na kojima je radnik raspoređen. Pojašnjavajući u obrazloženju iste Odluke ove gospodarske razloge, poslodavac navodi da se globalna ekonomska kriza izazvana pandemijom virusa COVID-19 u proljeće 2020. direktno reflektirala i na poslovanje poslodavca, te da je također rat u Ukrajini 2022. uvelike utjecao na poslovanje poslodavca jer da isti financira gradnju dvaju brodova sredstvima banke VTB Europe koja da je u vlasništvu Rusije pa da je, zbog sankcija i restrikcija kojima podliježe Rusija, navedena banka zaustavila sve daljnje isplate po kreditima društvima iz Brodosplit grupe, što da je u konačnici rezultiralo blokadom računa poslodavca. U obrazloženju svoje odluke tuženik također navodi kako je, zbog naprijed navedenog, rješenjem Trgovačkog suda u Splitu posl.br. St-273/2022 od 20.05.2022. otvoren predstečajni postupak nad istim te da je zbog toga započeo restrukturiranje u kojem smanjuje poslovne aktivnosti samo na poslove na kojima je osigurano financiranje i na aktivnosti vezane uz ugovaranje novih poslova pa da u tim okolnostima više nema potrebe za radom radnika na radno mjestu projektni menadžer odnosno na tom radnom mjestu smanjuje broj izvršitelja. U odnosu na naprijed iznesene navode poslodavca da je za kazati kako je nesporno da je pandemija virusa COVID-19 uzrokovala globalnu ekonomsku krizu koja se odrazila i na poslovanje velikog broja poslovnih subjekata pa moguće i na poslovanje poslodavca, kao što je moguće da je aktualni rat u Ukrajini zbog nekih razloga uzrokovao određene poteškoće u poslovanju poslodavca. U konkretnom slučaju međutim uopćeni gospodarski razlozi koji se navode u obrazloženju pobijane Odluke o otkazu, da ne upućuju na postojanje konkretnog zakonskog razloga – prestanak potreba za obavljanjem određenog posla, dakle posla koji obavlja točno određeni radnik kojem se otkazuje ugovor o radu, ovdje tužitelj, a koji je kod poslodavca obavljao poslove radnog mjesta projektnog menadžera. Tužitelja da je tuženik, prije donošenja odluke o otkazu, Odlukom o prekidu (obustavi) rada uputio na čekanje i to u periodu od 1. srpnja 2022. pa do poziva na rad. Neovisno o činjenici je li tužitelj radio na nekom projektu prije donošenja ovdje pobijane odluke o otkazu, tužitelj da je s poslodavcem imao sklopljen ugovor o radu na neodređeno vrijeme za obavljanje poslova radnog mjesta projektnog menadžera, što da nije vezano ni za jedan konkretan projekt. Kod poslodavca, pored tužitelja, da još sedam radnika ima sklopljene ugovore o radu za radno mjesto projektnog menadžera pa da je poslodavac naveo kako je prilikom donošenja ovdje pobijane odluke, sukladno čl. 115. st. 2. Zakona o radu, vodio računa o trajanju radnog odnosa, starosti i obvezama uzdržavanja koje terete radnike, te da je u tu svrhu sačinio tablicu usporednih kriterija (socijalnih i poslovnih) kojih se navodno držao prije donošenja predmetne odluke. Pregledom navedene tablice da je za utvrditi kako poslodavac nije dao istinite podatke za tužitelja, a prema saznanju istog, podaci koji se odnose na neke od drugih usporednih radnika da nisu točni. Naime, u navedenoj tablici tuženik da je za radni staž tužitelja naveo da je isti samo jednu godinu zaposlen

kod istog, što da nikako nije točno. Sama činjenica da je ovdje pobijanom odlukom otkazan ugovor o radu radnika koji datira još od 2014. godine da ukazuje na nepravilnost podataka navedenih u tablici. Kod toga da je za kazati da je tužitelj zaposlen kod istog poslodavca još od 21. lipnja 1995., odnosno punih 27 godina. Nadalje, u dijelu tablice koji se odnosi na „poslovne“ kriterije, tužitelj da nije ostvario niti jedan bod, a što da je također nepravilno. Tužitelj u tužbi navodi koje je ocjene dobio, te kao dokaz navodi Tablicu usporednih kriterija, koja je sastavni dio ovdje pobijane odluke o otkazu od 31.8.2022. godine. Gore navedeno da je neistinito, te da se rad tužitelja na ovakav način nije objektivno mogao ni ocjenjivati obzirom da je tužitelju još od 17.03.2020. odlukama poslodavca onemogućen rad i to iz sljedećih razloga:

- 17.03.2020. radnik da je, po odluci poslodavca, koristio godišnji odmor
- 22.04.2022. radnik da je, Odlukom o prekidu(obustavi) rada, upućen na čekanje
- 11.08.2020. poslodavac da je donio nedopuštenu Odluku o otkazu ugovora o radu radnika (pravomoćna odluka Općinskog suda u Splitu br. Pr-1211/2020 od 14.05.2021., ispravljena rješenjem istog suda istog posl.br. od 18.05.2021.)
- 05.04.2022. radnik da je „formalno“ vraćen na rad po pravomoćnoj presudi, međutim da je ponovno upućen na čekanje po Odluci poslodavca o prekidu (obustavi) rada te do predmetne pobijane odluke o otkazu da radniku nikad nije omogućen rad

2. Tužitelj nadalje u tužbi navodi da ga ne nemoguće i nepravilno ocjenjivati na ovaj način, kada je upravo nezakonitim postupanjima tuženika isti bio onemogućen raditi i na bilo koji način utjecati na njegovo ocjenjivanje. Ukoliko tuženik ocjenjuje navedene poslovne kriterij za tužitelja, to da je isti bio u obvezi vrednovati rad radnika istom ocjenom koju je tužitelj imao kada je radio, odnosno u periodu prije 17. ožujka 2020. godine. Učinak rada tužitelja u periodu prije onemogućavanja rada od strane tuženika da najbolje oslikava prosječni faktor učinka i zalaganje radnika istaknut na obračunskim listama radnika za period od svibnja 2016. do veljače 2020., a koji faktori da su iznad prosjeka organizacijske jedinice u kojoj je radnik radio :

- Prosječni faktor organizacijske jedinice- 0,967
- Prosječni faktor učinka radnika – 1,22
- Prosječni faktor zalaganja radnika – 1,029.

3. Nadalje se u tužbi navodi da je u periodu od studenog 2018. do veljače 2020. tužitelju tuženik isplatio ukupno 11.600,00 kn na ime nagrade za rad, što da nesumnjivo govori o tome da je tuženik bio zadovoljan s radom tužitelja. Tužitelj da je ne samo stariji od ostalih radnika koji s tuženikom imaju sklopljen ugovor o radu za radno mjesto projektnog menadžera (izuzev radnika Marshall koji ima isto godina kao i tužitelj), nego da ima i znatno veći neprekidni radni staž ostvaren kod tuženika te i slične socijalne prilike, pa da je za zaključiti na nedvojben način, upravo suprotno onome što je navedeno u Odluci o otkazu, odnosno da tuženik nije vodio računa o kriterijima iz odredbe čl. 115. st. 2. Zakona o radu. U obrazloženju pobijane odluke o otkazu da se nadalje pogrešno navodi kako je tuženik prije donošenja odluke o otkazu ishodio suglasnost sindikalnog povjerenika s obzirom da je tužitelj radnik stariji od 60 godina. Iz dopisa sindikalnog povjerenika Joška Franića da proizlazi kako je sindikalnom povjereniku od strane tuženika dana pogrešna informacija i to da se

mjesto projektnog menadžera ukida pa da je isti vodeći se tom pogrešnom informacijom dao svoju suglasnost na predmetni otkaz ugovora o radu jer je smatrao da je pravo poslodavca da organizacijsku strukturu društva uredi na način koji smatra najoptimalnijim za svoje poslovanje. Kako dakle nije točno da je navedeno radno mjesto ukinuto već je samo smanjen broj izvršitelja, da se sama suglasnost ne može smatrati valjanom obzirom da je sindikalni povjerenik pogrešnom informacijom tuženika naveden na davanje takve suglasnosti. Tužitelj nadalje navodi da je u vrijeme „prvotnog“ nedopuštenog otkaza ugovora o radu tužitelja od 11. kolovoza 2020. (koji je također bio poslovno uvjetovani otkaz zbog navodnih gospodarskih razloga kod poslodavca) broj radnika na radnom mjestu projekt menadžera kod tuženika bio pet, a da je u trenutku predmetnog otkaza broj radnika na istom radnom mjestu bio osam (u međuvremenu da su zaposlena tri nova radnika i to: Matko Balić, Don Marshall i Davor Mijić), što da također ukazuje na činjenicu da je tuženik pogrešno vrednovao radni staž drugih usporednih radnika. Naime, radnici Balić i Mijić da nisu bili sadržani u tablici usporednih radnika kod otkaza tužitelja od 11. kolovoza 2020., a u tablici usporednih radnika koja je prilog ovdje pobijanoj odluci o otkazu da je navedeno da isti imaju 8 godina neprekinutog staža kod tužitelja. Dakle, da je poslodavac pravilno utvrdio radni staž i „poslovne“ kriterije za tužitelja i za ostale usporedne radnike, to da tužitelj svakako ne bi imao najmanji broj bodova u navedenoj Tablici. Kako je već istaknuto, tužitelj da je kod tuženika zaposlen još od 21. lipnja 1995. godine pa da ima ostvaren neprekidni radni staž od preko dvadeset godina i da je navršio preko pedeset pet godina života, stoga da je pravilnom primjenom odredbe čl. 122. Zakona o radu, na koju se i tuženik pozvao, istom valjalo utvrditi otkazni rok u trajanju od četiri mjeseca. Vezano za iznos otpremnine i iznos naknade za razmjerni dio godišnjeg odmora za 2022. godinu, tužitelj da će se moći konkretno izjasniti kada mu tuženik, po dospijecu istih, sukladno odredbi čl. 93. st. 2. Zakona o radu, dostavi obračun tih iznosa. Radi navedenog tužitelj predlaže da sud donese presudu kojom prihvaća u cijelosti tužbeni zahtjev, a koji glasi:

„I. Utvrđuje se da nije dopušten otkaz tužiteljevog Ugovora o radu menadžera 2, sklopljenog na neodređeno vrijeme od 01. srpnja 2014. uz Dodatak Ugovora o radu menadžera 2 od 01. kolovoza 2014., a sve temeljem Odluke Uprave tuženika kao poslodavca o poslovno uvjetovanom otkazu ugovora o radu menadžera 2 od 31. kolovoza 2022. te radni odnos tužitelja kod tuženika i dalje traje.

II. Nalaže se tuženiku, u roku od 15 dana, vratiti tužitelja na posao na radno mjesto projektni menadžer, sve sukladno Ugovoru o radu menadžera 2, sklopljenog na neodređeno vrijeme od 01. srpnja 2014. te Dodatku Ugovora o radu menadžera 2 od 01. kolovoza 2014.

III. Nalaže se tuženiku, u roku od 15 dana, naknaditi trošak parničnog postupka tužitelju, uvećan za zakonske zatezne kamate koje na taj iznos teku od presuđenja pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena.“

4. U svom odgovoru na tužbu tuženik navodi da se protivi tužbenom zahtjev u cijelosti, navodi da je tužba podnesena izvan zakonom propisanog roka iz čl. 133. Zakona o radu, zbog čega da se ima tužba odbaciti. Tuženik ističe da kod tuženika ne djeluje radničko vijeće već dužnost istoga u pogledu izdavanja potrebne suglasnosti

da obavlja sindikalni povjerenik. Tuženik da je 8.8.2022.godine dostavio sindikalnom povjereniku Odluku o namjeri poslovno uvjetovanog otkazivanja radnog odnosa radniku Mladenu Bratoševiću kojom tuženik jasno i nedvosmisleno „poziva sindikalnog povjerenika da se u roku od osam dana izjasni o davanju ili uskrati suglasnosti“ za predmetni poslovno uvjetovani otkaz. Iz predmetnog dopisa tuženika da jasno proizlazi da su netočni navodi tužitelja da je sindikalnom povjereniku dana pogrešna informacija da se radno mjesto projektnog menadžera ukida. Iako se isto smatra irelevantnim u konkretnom slučaju, ističe da se dopisom kojim se traži suglasnost ni u jednom djelu ne spominje ukidanje radnog mjesta već izričito navodi da je riječ o „smanjenju broja izvršitelja“. Slijedom navedenog, tuženik da je prije donošenja Odluke, sukladno članku 151. Zakona o radu obavijestio sindikalnog povjerenika Joška Franića o namjeri donošenja odluke o poslovno uvjetovanom otkazu ovdje tužitelju, o razlozima donošenja iste odluke o otkazu zajedno s dokazima na kojima potkrjepljuje donošenje takve odluke, o nemogućnosti zapošljavanja tužitelja na nekom drugom radnom mjestu, odnosno o nemogućnosti osiguranja posla za tužitelja kao radnika, o provedenom postupku ocjenjivanja takozvanih socijalnih i poslovnih kriterija prema Pravilniku o radu tuženika, odnosno o ostalim zakonom propisanim uvjetima i kriterijima. Sindikalni povjerenik Joško Franić da je navedenu namjeru donošenja Odluke zaprimio dana 18.08.2022. godine, dok je tuženik Odluku donio 31.08.2022. godine. Stoga, sve i da sindikalni povjerenik nije jasno izrazio svoju suglasnost na Odluku, da je nesporno kako je tuženik u postupku ishođenja suglasnosti jasno i nedvosmisleno izrazio svoju namjeru, a koja je istovjetna sadržaju Odluke, tako da je suglasnost na donošenje Odluke nesporno ishođena. Naime, člankom 151. stavkom 3. Zakona o radu da je propisano da „ako se radničko vijeće u roku od osam dana ne izjasni o davanju ili uskrati suglasnosti, smatra se da je suglasno s odlukom poslodavca.“ Tuženik nadalje navodi kako su pogrešni navodi tužitelja da nije dan „konkretan zakonski razlog – prestanak potrebe za obavljanjem određenog posla, dakle posla koji obavlja točno određeni radnik kojim se otkazuje ugovor o radu, ovdje tužitelj“. Teška financijska i gospodarska situacija u kojoj se tuženik nalazi da je poznata već i široj javnosti, a ista da je dovoljno iscrpno obrazložena i u Otkazu i u Dopisu za povjerenika. Tuženik da činjenicu da „posla nema“ ne može dokazati nekim fizičkim materijalnim dokazom jer je riječ o negativnoj činjenici, no ako tužitelj smatra kako posla za njega ima, teret dokaza da isto dokaže da je na njemu. Prema tome, da je nesporno kako je nad tuženikom dana 20.05.2022. godine otvoren postupak predstečajne nagodbe. Isto tako da je nesporno kako je isti postupak obustavljen rješenjem suda od 01.08.2022. godine, a temeljem kojeg rješenja Trgovačkog suda u Splitu pod posl. brojem St-273/2022, i to točkom II. istog rješenja da je utvrđeno kako će se nakon pravomoćnosti rješenja postupak nastaviti kao da je podnesen prijedlog za otvaranje stečajnog postupka nad tuženikom. Isto tako da je nesporno kako tuženik ima blokiran račun na višemilijunske iznose, kao što je ujedno i nesporno kako isti nema financijskih sredstava za financiranje novih projekata. Tužitelj da olako shvaća i prikazuje sudu kako tuženik i dalje, unatoč svim nespornim činjenicama koje su notorne, te koje su poznate i široj javnosti, ima dovoljno posla i projekata kako bi svi njegovi zaposlenici mogli obavljati ugovorene radne zadatke. Tužitelj da je bio zaposlen na radnom mjestu projektni menadžer te da tuženik, unatoč svim nastojanjima nije u mogućnosti osigurati svim svojim radnicima dovoljno radnih zadataka. Osim toga, da sam tužitelj tvrdi te da je dostavio u spis Odluku o prekidu (obustavi) rada za tužitelja od 27.06.2022. iz koje da proizlazi da tužitelj još od 01.07.2022. nije obvezan dolaziti na posao, ali da ima pravo na naknadu plaće, a sve

zbog obustave dijela poslovnih aktivnosti, pada poslovanja i nedovoljne količine radnih zadataka. Navedenu odluku tužitelj da nije osporavao već je istu izvršio, čime da je tužitelj i sam priznao da nema dovoljno posla za sve radnike. Nadalje, tužitelj da u tužbi osporava da se tuženik prilikom usporedbe radnika zaposlenih na istom radnom mjestu držao propisanih kriterija, što da također nije točno. Naime, Zakonom o radu i Pravilnikom o radu tuženika od 16.01.2020. (dalje: Pravilnik) da je propisano da pri odlučivanju o poslovno uvjetovanom otkazu poslodavac mora voditi računa o trajanju radnog odnosa, starosti, obvezama uzdržavanja koje terete radnika, točnosti i urednosti u radu, odnosu prema nadređenom, zalaganju na radu te utjecaju na radnu atmosferu. Iz dostavljene tablice da je razvidno da se tuženik vodio propisanim kriterijima. Vezano za prvi kriterij, odnosno trajanje radnog odnosa tužitelja, da je točno kako je očitom omaškom u tablicu unesen kao datum zaposlenja za tužitelja dan 23.10.2020. Između stranaka da nije sporno da je Otkazom tužitelju otkazan ugovor o radu iz 2014. godine. Tužitelj da je sukladno navedenom po kriteriju trajanja radnog odnosa trebao dobiti 1,5 umjesto 1 bod, a sve sukladno članku 129. b točki 3. Pravilnika. Dakle, ukupno tužitelj da ima pravo na 6,5 bodova umjesto 6, no navedeno da ne mijenja situaciju jer idući usporedni radnik koji ima najmanje bodova – Davor Mijić – ima 11,5 bodova. Navod tužitelja da je radio kod tuženika od 1995. godine da nije točan, niti je tužitelj dostavio dokaz o istome, no čak i u tom slučaju tužitelj da bi imao pravo na 2,5 boda te da bi i dalje bi najlošije ocijenjen u usporedbi s drugim radnicima. Također, tuženik ističe da su navodi tužitelja da usporedni radnici Matko Balić, Don Marshall i Davor Mijić nisu ostvarili staž u trajanju od 8 godina pogrešni, a što da je jasno vidljivo iz njihovih ugovora o radu. U pogledu kriterija starosti, tužitelj da je dobio maksimalan broj bodova, odnosno 5 bodova, a sve sukladno članku 129. b točki 1. Pravilnika, a da su svi drugi radnici, osim Don Marshala dobili manje. Vezano za obveze uzdržavanja koje terete radnika tužitelj da je dobio 0 bodova jer istih obveza nema, niti to navodi u tužbi. U pogledu kriterija točnosti i urednosti u radu, odnosu prema nadređenom, zalaganju na radu te utjecaju na radnu atmosferu prvenstvo ističe kako nije točno da je tužitelju od dana 17.03.2020. do dana otkaza 2022. bio onemogućen rad i da slijedom navedenog ocjenu treba temeljiti isključivo na njegovim rezultatima prije 17.03.2020.godine. Sam tužitelj da priznaje da je po sudskoj odluci vraćen na rad 05.04.2022. godine, a da je tek 01.07.2022. poslan na čekanje, naravno uz naknadu, slijedom čega da se (ne)točnost, (ne) urednost, (ne)zalaganje i dr. trebaju uzeti u obzir i u tom razdoblju. No, čak i da se gledaju isključivo ocjene iz 2020. godine, tuženik ističe da su pogrešni navodi da je rad tužitelja u tom razdoblju bio iznadprosječan. Upravo suprotno, tuženik da je tužitelja već i tada ocijenio nižim stupnjem točnog i urednog ispunjavanja radnih zadataka te da je tužitelj imao najmanji broj bodova u usporedbi s tada usporednim radnicima. Sudska praksa da je jasno zauzela pravno stajalište kako je poslodavac ovlašten, uzimajući u obzir zakonom propisane (socijalne kriterije) ocijeniti i njemu bitne kriterije, koji su poslovno orijentirani. Pri tome da je bitno da su ti kriteriji jasno propisani, mjerljivi te da se primjenjuju među usporednim radnicima. Kao što je spomenuto, tužitelj da još 2020. godine nije ostvario veliki broj bodova u pogledu većine socijalnih kriterija, ali i poslovnih kriterija te da se navedeno do donošenja Odluke nije izmijenilo. Tuženik navodi da je sporno i trajanje otkaznog roka, međutim, da je tužitelj već ranije u 2020. godini iskoristio otkazni rok od 2 mjeseca i da mu je isplaćena otpremnina, a isti nije trebao koristiti jer je otkaz poništen. Iz navedenog razloga tužitelju da je odmjereno otkazni rok u dodatnom trajanju od maksimalno jedan mjesec. Slijedom svega iznijetoga, tuženik navodi da je jasno kako je tužbeni zahtjev neosnovan te predlaže

sudu da nakon provedene rasprave odbije tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan u cijelosti, te istoga obveže na naknadu prouzročenog parničnog troška.

5. U svom podnesku od 17.travnja 2023.godine tužitelj se protivi navodima odgovora na tužbu, posebno ističe kako i dalje osporava da se tuženik prilikom usporedbe radnika zaposlenih na istom radnom mjestu držao propisanih kriterija te naglašava da tuženik iznosi grube neistine da je tužitelju, po „formalnom“ vraćanju na rad isti i omogućen te kako je onda poslodavac valjano mogao ocjenjivati njegov rad u periodu od 05.04.2022. odnosno od vraćanja na rad do Odluke o obustavi rada od 27.06.2022. godine. Tužitelj navodi da mu je isti dan po povratku na rad uručena Odluka o uvođenju skraćenog radnog vremena kojom odlukom ga se obavještava od strane poslodavca da mu se skraćuje radno vrijeme za 50% mjesečnog fonda sati, a odmah potom da ga se usmenim putem, a sutradan i e-mailom, obavještava da je za daljnjih 50% radnog vremena oslobođen rada sve do ponovnog poziva poslodavca!?

6. Tuženik u svom podnesku od 4.srpnja 2023.godine ističe, između ostalog, da je autonomno pravo poslodavca poslodavca po kojim će kriterijima utvrditi višak radnika i kojim će kriterijima dati prednost. Smisao zakonske odredbe da nije u tome da ograniči slobodu odlučivanja poslodavca tako da višak radnika mora utvrditi isključivo prema trajanju radnog odnosa, starosti i obvezama uzdržavanja koje terete radnika. Poslodavac da može odluku donijeti uzimajući u obzir i druge kriterije (kvalitetu, odgovornost, točnost i urednost u radu), a da mora voditi računa i o kriterijima navedenima u Zakonu o radu (Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci Revr-646/2008 od dana 07.07.2009. ili Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci Revr-443/2008 od dana 26.11.2008.) Upravo da je i na navedeni način postupao tuženik, pri čemu naglašava da je Pravilnikom o radu jasno određeno kako radnik po socijalnim kriterijima može ostvariti znatno više bodova nego što bi mogao ostvariti po poslovnim kriterijima. Tužitelj da evidentno u odnosu na druge usporedne radnike nije ostvario onaj isti poslovni angažman koji se od radnika na tako visokoj poziciji i s takvom odgovornošću očekuje. Naravno da pri tome tužitelj ne spominje kako je primjerice do 2015. godini bio voditelj projekta za tzv. projekt „Vrata Venecije“, no da je s te pozicije smijenjen, te da je voditelj projekta postala gđa. Jela Pavić. Isto tako da ne spominje kako je 12.07.2019. godine opozvan s pozicije voditelja projekta „Fincantieri“ a da je za novog voditelja projekta na njegovo mjesto imenovan g. Matko Balić. Isto tako da ne spominje kako je 08.04.2019. godine opozvan s pozicije voditelja projekta „805“, a da je na njegovo mjesto stupio g. Ivo Šiljić. Navedeno da se svakako odrazilo i na konačnu ocjenu prije donošenja odluke o otkazu, jer da su drugi usporedni radnici u pogledu poslovnih kriterija ostvarivali bolje radne rezultate od tužitelja.

7. Na ročištu održanom dana 16.svibnja 2024.godine, tužitelj navodi da s obzirom na protek vremena i činjenicu da je tužitelj dana 4.travnja 2024.godine ispunio zakonske uvjete za punu starosnu mirovinu, uređuje tč.II. tužbenog zahtjeva, tako da ista sada glasi:

„II.Utvrđuje se da je tužitelj bio u radnom odnosu kod tuženika do 4. travnja 2024.godine.“ Također uređuje i tč.I. tužbenog zahtjeva tako da iza riječi 31. kolovoza 2022. godine, treba stajati: „te radni odnos tužitelja kod tuženika nije prestao do 4.4.2024.“. Dakle, tč.I. tužbenog zahtjeva sada glasi:

„I.Utvrđuje se da nije dopušten otkaz tužiteljevog Ugovora o radu menadžera 2, sklopljenog na neodređeno vrijeme od 1. srpnja 2014. godine uz Dodatak Ugovora o radu menadžera 2 od 1.kolovoza 2014.godine, a sve temeljem Odluke Uprave tuženika kao poslodavca o poslovno uvjetovanom otkazu ugovora o radu menadžera 2 od 31. kolovoza 2022.godine te radni odnos tužitelja kod tuženika nije prestao do 4.travnja 2024.godine.“

8. Dakle, tužitelj je smanjio odnosno uredio svoj tužbeni zahtjev, vezano za ispunjenje zakonskih uvjeta za punu starosnu mirovinu, sud odlučuje po ovom, konačno uređenom tužbenom zahtjevu.

9. U tijeku postupka izveden je dokaz pregledom Odluke tuženika o poslovno uvjetovanom otkazu tužitelju od 31.kolovoza 2022.godine sa prilogom; zahtjeva tužitelja za zaštitu prava od 4.listopada 2022.godine sa dokazom o slanju; Odluke tuženika o prekidu (obustavi) rada od 27.lipnja 2022.godine; Ugovora o radu menadžera 2 zaključenog između stranaka dana 1.srpnja 2014.godine; Dodatka Ugovoru o radu menadžera 2 zaključenog 1.kolovoza 2014.godine; Odluke tuženika o prekidu (obustavi) rada od 22.travnja 2020.godine; Izjave sindikalnog povjerenika Joška Franića od 24.kolovoza 2022.godine; isplatnih lista za tužitelja; rješenja Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-3648/22 od 28.rujna 2022.godine; Odluke tuženika o namjeri poslovno uvjetovanog otkazivanja tužitelju od 8.kolovoza 2022.godine; dopisa tuženika sindikalnom povjereniku od 8.kolovoza 2022.godine sa potvrdom o primitku; Odluke tuženika o izmjenama i dopunama pravilnika o radu od 16.siječnja 2020.godine; rješenja Trgovačkog suda u Splitu broj St-273/22 od 1.kolovoza 2022.godine i 20.svibnja 2022.godine te rješenja broj St-166/23 od 23.ožujka 2023.godine; Odluke tuženika o skraćanju radnog vremena od 24.ožujka 2022.godine; potvrdi FINA od 25.travnja 2022.godine i 28.studenog 2022.godine (list 205 i 206 spisa); potvrde HZMO, Područna služba u Splitu od 6.rujna 2022.godine; podataka o otpremnini od 6.listopada 2013.godine; izvataka iz registra Trgovačkog suda u Zagrebu za BRODOGRAĐEVNU INDUSTRIJU SPLIT d.d. na dan 18.travnja 2024.godine; Ugovora o radu menadžera zaključenog između tuženika i Davora Mijića dana 1.ožujka 2022.godine; potvrda HZMO za Dalibora Vukičevića i Matka Balića (list 288-291 spisa); saslušanjem z.z.tuženika Tomislava Ćorka; saslušanjem tužitelja u svojstvu parnične stranke; platnih lista (list 309-352 spisa); saslušanjem svjedoka Joška Franića, Jele Pavić i Gorana Tenžere; pregledom priloženih predmeta ovog suda Pr-470/20 i Pr-1211/20.

10. Stranke su popisale parnični trošak.

11. Zahtjev tužitelja je osnovan.

12. Prema odredbi čl.135.st.3. Zakona o radu (NN 94/14, 127/17, 98/19, 151/22 i 64/23, dalje: ZR), u slučaju spora zbog otkaza ugovora o radu, teret dokazivanja postojanja opravdanog razloga za otkaz ugovora o radu je na poslodavcu ako je ugovor o radu otkazao poslodavac, a na radniku samo ako je on ugovor o radu otkazao izvanrednim otkazom ugovora o radu.

13. Dana 31.kolovoza 2022.godine tuženik je kao poslodavac donio Odluku o „poslovno uvjetovanom otkazu radnog odnosa radniku Mladenu Bratoševiću zbog

gospodarskih razloga“. Dakle, tuženiku kao radniku zaposlenom na radnom mjestu projektni menadžer tuženik otkazuje Ugovor o radu na neodređeno vrijeme zaključen dana 1.srpnja 2014.godine, navodeći da se isti otkazuje zbog poslovno uvjetovanih razloga, a sve jer je tuženiku kao poslodavcu zbog gospodarskih razloga prestala potreba odnosno smanjila potreba za obavljanjem poslova na kojima je radnik zaposlen pa se smanjuje broj izvršitelja tog radnog mjesta. U ovoj odluci navedeno je da se poslodavac sukladno čl.151. ZR-a, prije donošenja ove Odluke o poslovno uvjetovanom otkazu savjetovao sa sindikalnim povjerenikom o namjeravanoj odluci i zatražio prethodnu suglasnost radi otkazivanja te dostavio sindikalnom povjereniku podatke važne za donošenje odluke...Nadalje, tužitelj da je u vrijeme donošenja Odluke o namjeravanom otkazu navršio 63 godine pa da je poslodavac od sindikalnog povjerenika tražio prethodnu suglasnost radi otkazivanja sukladno čl.151.ZR-a. Sindikalni povjerenik da se očitovao dana 24.kolovoza 2022.godine te dao svoju prethodnu suglasnost, sindikalni povjerenik da nije imao primjedbi na provedeni postupak otkazivanja.

14. Tužitelj je tuženiku dana 4.listopada 2022.godine poštom preporučeno uputio zahtjev za zaštitu prava, sud drži da je to napravljeno pravovremeno, tužitelj u istom navodi da je odluku tuženika o Otkazu ugovora o radu zaprimio 20.rujna 2022.godine, pa sud drži da je to točno, jer tuženik nije dokazao suprotno.

15. Prema odredbi čl.115. ZR-a, poslodavac može otkazati ugovor o radu uz propisani ili ugovoreni otkazni rok (redoviti otkaz), ako za to ima opravdani razlog, u slučaju (između ostalog): ako prestane potreba za obavljanjem određenog posla zbog gospodarskih, tehnoloških ili organizacijskih razloga (poslovno uvjetovani otkaz). Tuženik je kao poslodavac odlučio tužitelju kao radniku otkazati ugovor o radu zbog ovog razloga. Ista odredba propisuje da, pri odlučivanju o poslovno uvjetovanom otkazu, poslodavac mora voditi računa o trajanju radnog odnosa, starosti i obvezama uzdržavanja koje terete radnika.

16. Među strankama je sporno je li ovaj poslovno uvjetovani otkaz tužitelju kao radniku, odlukom tuženika kao poslodavca od 31.kolovoza 2022.godine, dopušten.

17. Tužitelj, rođen 1959.godine, dipl. ing. brodogradnje i strojarstva i sveučilišni specijalist, u svom iskazu navodi da je u trenutku otkaza imao 27 godina neprekinutog radnog staža kod tuženika, a da od 1.7.2014. radi kao projekt menadžer. Navodi da je nagradu za rad dobio 14 puta i da to nije ona nagrada koja se dobiva na kraju projekta, da su to nagrade koje se dobivaju na kraju mjeseca s mjesečnom plaćom. Zadnju takvu nagradu da je dobio u veljači 2020. godine, te nagrade da se nisu dijelile svaki mjesec, ali od 14 puta kada su se dijelile, da je on nagradu dobio svaki put i da niti jednom nije bio izostavljen. Od projektnih menadžera, osim njega, da nitko nije dobio otkaz. Prvi put kada je dobio otkaz da ih je bilo 5, a drugi put da ih je bilo 8, da je samo on dobio otkaz, iako su neki od njih bili primljeni poslije njega, pa da je Dan Marshall zaposlen 2.siječnja 2022.godine. U trenutku donošenja pobijanje odluke o otkazu da je bio star 63 godine. Navodi da je na jednom projektu znalo raditi više projekt menadžera, pa da je tako primjerice na Vratima Venecije radila Jela Pavić te da su Vrata Venecije sadržavala četiri ugovora. U početku tog projekta da je on bio voditelj, kasnije da je došla Jela Pavić koja je nastavila raditi kao voditelj projekta, a da je on nastavio raditi kao projekt menadžer. Navodi da nikada nije bio prozvan zbog

nekakve povrede radnog odnosa. Nakon što mu je omogućen rad, nakon što se vratio 5.travnja 2022.godine, da je otišao u Karlovac u službu za ljudske resurse, da mu je rečeno da se vrati kući i da će mu se javiti nadređeni. Navodi da je radio i kao voditelj projekta Ficantieri, da su sa cijelog tog projekta maknuti vodeći ljudi, da su bili naruđeni odnosi između Ficantierija i tuženika, da je drugi ugovor bio pred raskidom pa da su pokušali spasiti stvar na takav način da promijene cijelo rukovodstvo projekta. Tužitelj navodi da je od 2019.godine kao projekt menadžer bio zaposlen na novogradnjama 803, 805 i 809. Navodi da ne zna što su točno drugi projekt menadžeri u trenutku kada je on bio na čekanju radili, odnosno za što ih je zadužila uprava, ali da zna da neki od njih zadnjih deset godina rade na istim projektima i da nisu niti jedan dan bili na čekanju. Navodi da je u tom trenutku bilo posla, a da njemu u opisu poslova piše da po potrebi može raditi i druge poslove jer je tako navedeno u Ugovoru o radu.

18. U svom iskazu zz tuženika Tomislav Ćorak navodi da je u trenutku kada je tužitelj dobio odluku o otkazu Ugovora o radu bio član uprave tuženika, da je on u upravu tuženika došao sredinom 2019. godine te da u tom trenutku tužitelj nije vodio niti jedan projekt. Vezano za okolnosti pod kojima je tužitelj dobio otkaz, isti navodi da su to bile okolnosti u kojem se nalazilo društvo i da tužitelj nije jedini koji je dobio otkaz već da je otkaz dobilo desetak drugih radnika. Naime, 2022. godine tuženik da je bio financiran sredstvima banke VTB Europe koja je u ruskom vlasništvu. Nakon što je počeo rat u Ukrajini ruska banka da je obustavila isplate put društva Brodosplit i tuženik da je pozvan na vraćanje svega onoga što je isplaćeno tuženiku, a što je služilo financiranju izgradnje broda. Nakon blokade računa da su pokrenuli zahtjev za pokretanje predstečajnog postupka i sveli poslovne aktivnosti samo na onaj dio koji je bio osiguran financijskim sredstvima. Kroz to razdoblje svi radnici koji tuženiku nisu bili potrebni za obavljanje poslova društva, da su poslani odlukama poslodavca na čekanje. Početkom kolovoza 2022. godine rješenjem Trgovačkog suda u Splitu da je obustavljen predstečajni postupak i da je sazvano ročište za utvrđivanje postojanja okolnosti za pokretanje stečajnog postupka. U toj situaciji da su donijeli odluku da se krene s odlukama o otkazima u odnosu na one radnike koji su bili na čekanju. Osobno da nije sudjelovao u provođenju samog postupka davanja otkaza Ugovora o radu tužitelju, da se radilo o kadrovskom dijelu poslova pa da su to provodile stručne službe. Radno mjesto tužitelja da nije ukinuto već da je smanjen broj izvršitelja, s obzirom su imali i dalje nekakve projekte u tijeku koje je trebalo završiti. Po pitanju jesu li voditelji projekata ocjenjivani vezano uz svoj rad, navodi da to bude na kraju projekta te da tada rezultati uspješnosti projekta budu glavni kriteriji za ocjenu, a koju ocjenu daje uprava, ta ocjena da bude vidljiva kroz zaključak koji se odnosi na uspješnost projekta i da tada voditelj projekta i članovi tima dobiju financijsku nagradu. Nadalje, da mu nisu poznati detalji o tome kako je protekao postupak savjetovanja sa sindikalnim povjerenikom u svezi donošenja predmet odluke o otkazu. Nadalje, da je tijekom 2022.godine bilo u tijeku sedam većih projekata, a moguće uz nekoliko manjih, da tužitelj tada sigurno nije bio voditelj tih projekata, a je li obavljao neke druge poslove vezano uz te projekte da nije siguran. Navodi da zamjenici i pomoćnici voditelja nekog projekta mogu biti radnici koji rade na radnom mjestu projektnog menadžera jer oni imaju dovoljno radnog iskustva.

19. Sud je izveo dokaz i saslušanjem svjedoka, pa tako svjedok Joško Franić, nesrođan sa tužiteljem, iskazuje da se sjeća da je tuženik pokrenuo postupak savjetovanja vezano uz otkazivanje Ugovora o radu tužitelju. U to vrijeme da se tražila

suglasnost za još 36 drugih radnika, a ono što mu je ostalo u sjećanju za tužitelja jest to da mi je poslodavac dostavio nekakve usporedne tablice. Inače, njegova praksa, kao sindikalnog povjerenika, je da u takvoj situaciji kontaktira sve radnike, a što mu je i uspjelo za sve ostale dok mu to za tužitelja nije uspjelo. Svjedok iskazuje da je po njemu odluka na poslodavcu, a da je ovo samo njegovo mišljenje, da je na temelju podataka koje mu je poslodavac dostavio on dao suglasnost. U odluci koju mu je poslodavac dostavio da je pisalo da se gasi radno mjesto projekt manager, kasnije da je dobio informaciju da se gasilo samo radno mjesto tužitelja, a koji je igrom slučaja radio na radnom mjestu projekt managera. Navodi da se on ovim putem tužitelju ispričava, jer da je imao takvu informaciju u trenutku davanja suglasnosti, tada da je sigurno ne bi dao. Nadalje, tek nakon davanja suglasnosti da je doznao da tužitelju nije dano da radi, da je on šest mjeseci bio kući i da mu nitko nije ponudio nikakav posao i da je lako zamisliti kakvu ocjenu netko može dobiti u tom slučaju kada ne radi. Navodi da se sjeća da su u tim dostavljenim podacima od strane poslodavca bile navedene ocjene radnika koje su za tužitelja bile niske, a da je to, po mišljenju svjedoka, bilo samo da se opravda otkaz. Na upit pun. tužitelja ima li svjedok odluku o namjeravanoj odluci o otkazu koju mu je poslodavac odnosno tuženik dostavio, svjedok navodi da misli da to nema odnosno da nije dobio odluku o namjeravanom otkazu već da mu je poslodavac dostavio spisak radnika kojima se treba otkazati i na taj spisak da se on očitovao, za koga daje suglasnost, a za koga ne. Nadalje navodi da, iako je pod točkom 1. Odluke o otkazu navedeno da se tužitelju namjerava otkazati Ugovor o radu zbog gospodarskih razloga, da iz drugih navoda iz odluke proizlazi da bi se radilo o ukidanju radnog mjesta. Nadalje, navodi da u slučaju da je bio upoznat sa činjenicom da tužitelju u vrijeme otkazivanja nije omogućen rad, ne bi dao svoju suglasnost za otkaz, a da je nakon otkazivanja tužitelju upravo od tužitelja dobio informaciju da on ne radi već šest mjeseci prije otkaza, da mu nisu dali da radi. Navodi da je smatrao da se ukida radno mjesto za tužitelja odnosno radno mjesto na kojem je radio tužitelj, pod tim da je mislio da je broj radnih mjesta za projekt managera manje za jednog izvršitelja.

20. Svjedok Jela Pavić, nesrodna sa tužiteljem, stariji inspektor u Hrvatskom registru brodova, iskazala je da je bila u radnom odnosu sa tuženikom od travnja 2014.godine do studenog 2017.godine, da je prije toga bila 14 godina u radnom odnosu sa Brodosplit Brodograđevna industrija d.o.o., dok je radila kod tuženika da je bila direktor projekta, da je tužitelj radio i u 2017.godini. Upitana je li 2017. godine i ranije bilo nekakvo ocjenjivanje projektnih menadžera i njihovog rada, navodi kako se se ne sjeća je li bilo, a ako je bilo da tužitelj nije imao nikakvih problema sa tim, da je ona bila voditelj tima u kojem je radio tužitelj, tužitelj da je bio njen pomoćnik, da je bilo nekakvih faktora učinaka, ali da to posebno nije utjecalo na plaću. Navodi da je tužitelj na samom konkretnom projektu bio temeljit, posvećen poslu, da je isti iznimno inteligentna osoba, detaljan i da je izvršavao svoje radne zadatke, projekt da je bio izuzetno kompleksan sa puno specifičnih detalja koji nisu specifični za brodograđevnu struku koje je trebalo razraditi i da su tu uložili dosta energije i vremena i to uspješno, pritom da misli na tužitelja. Tim da je bio mali, u odnosu na druge projekte koji su se tada u brodogradilištu radili, da je u tom timu osim nje i tužitelja bio još i Jerko Galić, voditelj projekta u proizvodnji. Tužitelj da se nikada nije oglušio na njene upute i zahtjeve, a uvid u rad tužitelja osim nje da je imao i Vlatko Kvesić koji je tada bio pomoćnik uprave za izvanbrodograđevnu djelatnost, a što je bio ovaj projekt na kojem su radili. Navodi da su svaki utorak imali sastanke koje je vodio Debeljak, da su tu bili

direktori projekta i informirali o stanju na projektu i iznosili probleme, da je tu bio i Tenžera koji je bio jedan od direktora projekta, da se sjeća da je nekih pola godine prije njenog odlaska gosp. Tenžera bio voditelj direktora projekata. U trenutku kada je isti postao voditelj, da se kod nje raspitao o samom projektu te da je bio iznenađen koliko je taj projekt složen, da je Tenžera nikada nije osobno pitao o radu tužitelja, ali da su svi u škveru bili u svakodnevnom poslovnom kontaktu. Navodi da je ona sa tužiteljem radila od travnja 2015. do studenog 2017.godine, a kada je otišla iz Brodosplita.

21. Svjedok Goran Tenžera, nesrodan sa tužiteljem, u svom iskazu navodi da za tuženika radi kao vanjski suradnik od 2016. godine, a prije toga da je bio u radnom odnosu kod tuženika. U međuvremenu da je bio i nekakav kraći prekid od šest mjeseci. Navodi da se sjeća da je tužitelj radio na radnom mjestu projekt manager, da je bio jedan od osmero projekt managera, svjedok da je tuženiku pomagao u poslovima vođenja projekata, pomagao u situacijama kada je trebalo "popuniti kadar", kada je došlo do predmetnog otkaza da je bio zastoj u radu, da su svi projekti bili u zastoju, jedini projekt koji je tada bio u radu i koji je bio "pod svjedokom" da je onaj vezan za izgradnju ophodnih vojnih brodova za MORH. Navodi da tužitelj u vrijeme kada je dobio otkaz nije ni radio odnosno da se on neposredno prije otkaza vratio sa čekanja, ali da nije bio zadužen ni za jedan projekt, zaduženja za projekta da određuje uprava, a ne svjedok. S obzirom na sve okolnosti, covid, rat u Ukrajini i probleme s bankom VTB, da je došlo do smanjenja kadra, a uslijed čega da je svjedok bio pozvan na davanje mišljenja o drugim radnicima, a i o projekt managerima, da je dao svoje mišljenje odnosno dao redoslijed kvalitete projekt managera po mišljenju svjedoka. Tužitelj da je bio na posljednjem mjestu jer da nije imao takvo iskustvo da je vodio jedan brodski projekt. Dakle, svjedok da je prilikom davanja te ocjene vodio računa samo o brodograđevnim projektima, a ne i onim projektima koji su bili izvan toga kao što su Vrata Venecije i sl.. Što se tiče spomenute tablice koja je priložena spisu gdje su navedeni podaci o projekt managerima (list 135 spisa) navodi kako on te podatke nije popunjavao već da je u tu tablicu podatke unosila kadrovska služba. Prilikom davanja ocjene da je vodio računa o cjelokupnom razdoblju rada dotičnog radnika. Mladen Bratošević da je već od travnja 2014., a kada se svjedok vratio raditi kod tuženika bio tu i da je od tada svjedok imao na umu njegov rad kod davanja ocjene. Dakle, sve projekt managera da je poredao po kvaliteti po svom mišljenju. Ocjene kvalitete koju je dao za projekt managera da je dostavio kadrovskoj službi koja je dalje popunjavala tablicu prema podacima koje imaju i te tablice da su dostavili upravi. Iako je tužitelj radio na radnom mjestu projekt manager, da je on najčešće bio član tima ili voditelj objekta. Navodi da je točno da je tužitelj u jednom trenutku vodio jednu sekciju projekta NOV 803, ali da uprava nije bila zadovoljna njegovim radom pa da je iduće slične projekte preuzeo drugi projekt manager i to Šiljić, poslije Matko Balić, a tužitelj da je ostao kao član tima. Kvalitetu rada tužitelja da je ocjenjivala uprava i njemu neposredno nadređene osobe i to ako radio kao član tima, to da bi prvo bila Jela Pavić, a poslije da su to bili Šiljić i Matko Balić, ako je bila uprava tada da bi to bio član uprave koji je bio zadužen za konačno ocjenjivanje i raspodjelu plaća budžeta, Zoran Vukela, kasnije da je to u jednom periodu bio svjedok. Cijeli dojam rada tužitelja da se stječe za razdoblje od 2014. do 2020. jer da u preostalom razdoblju tužitelj nije ni radio, odnosno da nije bio zadužen za neki projekt. U tom razdoblju tužitelj da je većinom bio član tima, a kratkotrajno da je bio voditelj projekta. Dakle, ako je on bio član tima, da je mogao biti dobar, ali da se nije dokazao kao projekt manager, a svjedok da je ocjenjivao one

koji su bili projekt manageri. Dakle, iako je tužitelj prema ugovoru o radu bio projekt manager on da je u cijelom tom razdoblju samo kratko obnašao tu funkciju i to dok je radio Vrata Venezije, a koji je kasnije preuzela Jela Pavić. Svjedok navodi da on nije ocjenjivao tužitelja u odnosu na točnost i urednost u radu, odnos prema nadređenom te zalaganje na radu i utjecaj na radnu atmosferu, da je on prema svom viđenju ocijenio managere, a u što da je ukomponirana kvaliteta i sposobnost njihovog rada kao projekt managera. Svi projekt manageri iz njegove grupe, uključujući i svjedoka, da su imali potraživanja prema tuženiku, ali da su potpisali sa tuženikom Aneks ugovora kojim se tih potraživanja odriču. Navodi da niti jedan drugi projekt manager 2020.godine nije dobio otkaz.

22. Pregledom predmeta ovog suda broj Pr-1211/20, utvrđeno je da je u tom predmetu, vođenom između istih stranaka donesena presuda ovog suda kojom se utvrđuje da nije dopušten otkaz tužiteljevog Ugovora o radu menadžera 2, sklopljenog na neodređeno vrijeme dana 1.srpnja 2014.godine uz Dodatak od 1.kolovoza 2014.godine, sve temeljem Odluke Uprave tuženika o poslovno uvjetovanom otkazu ugovora o radu menadžera 2 od 11.kolovoza 2020.godine i Odluke direktora tuženika od 21.rujna 2020.godine, te da radni odnos tužitelja kod tuženika i dalje traje, naloženo je tuženiku vratiti tužitelja na posao na radno mjesto projektni menadžer, sukladno citiranom Ugovoru o radu, te mu naknaditi parnični trošak. Protiv ove presude tuženik je podnio žalbu, presudom Županijskog suda u Zagrebu broj GŽ R-1478/21 od 11.siječnja 2022.godine, žalba tuženika odbijena je kao neosnovana, potvrđena je citirana prvostupanjska presuda.

23. Dakle, za navesti je da je tuženik već 2020.godine donio odluku o poslovno uvjetovanom otkazu ugovora o radu tužitelju za isto radno mjesto – projektni menadžer, tuženik je pravomoćno podlegao u tom postupku, utvrđeno je pravomoćno da taj otkaz nije dopušten i tuženik je bio dužan vratiti tužitelja na navedeno radno mjesto po odluci suda. U obrazloženju drugostupanjske odluke navodi se da su utvrđenja i pravna shvaćanja prvostupanjskog suda prihvaćena od strane drugostupanjskog suda, dakle, utvrđenje i stav suda jest da sindikalni povjerenik nije dao prethodnu suglasnost za otkaz tužitelju, vezano za odredbu čl.151.st.1.tč.4. ZR-a koja propisuje da poslodavac može samo uz prethodnu suglasnost radničkog vijeća donijeti odluku o otkazu radniku s navršenih šezdeset godina, odnosno starijem od šezdeset godina. Već zbog tog iznesenog razloga da je pravilan zaključak prvostupanjskog suda o nedopuštenosti otkaza ugovora o radu. Nadalje, poslodavac da nije dokazao opravdani razlog za otkaz jer nije dokazao da je prestala potreba za obavljanjem posla kojeg je obavljao tužitelj. Poslovno uvjetovani otkaz ugovora o radu da je krajnja mjera koja mora biti objektivno opravdana, a kada i postoji gospodarska opravdanost za smanjenje izvršitelja poslova i otkazivanje ugovora o radu, poslodavac da po zakonu ima i dodatne obveze prema zaposleniku, da nije dovoljno utvrditi da je prestala potreba za obavljanjem određenog posla zbog gospodarskih, tehničkih ili organizacijskih razloga samo zato da bi se poslodavac „riješio“ određenog radnika. Tuženik da nije u obrazloženju odluke o otkazu dao konkretne razloge koji bi opravdavali otkaz ugovora o radu tužitelju i koji bi bili podložni ispitivanju njihove pravilnosti, već da se, općenito pozvao na uzroke koji dovode do poduzimanja mjera kod poslodavca.

24. Ova drugostupanjska odluka donesena je 11.siječnja 2022.godine, tužitelj je nakon toga po odluci tuženika od 1.srpnja 2022.godine upućen na „čekanje“, koristio je i godišnji odmor, te je tuženik ponovno, dana 31.kolovoza 2022.godine donio novu Odluku o poslovno uvjetovanom otkazu radnog odnosa tužitelju, zbog gospodarskih razloga, predmetnu odluku.

25. Dakle, iz svih izvedenih dokaza proizlazi nedvojbeno utvrđenje da tuženik tužitelju nakon ranijeg otkaza, radi čega je vođen radni spor uz uspjeh tužitelja u tom sporu, nije tužitelja zadužio poslovima njegovog radnog mjesta niti bilo kakvim poslovima vezano za struku tužitelja, zadacima projektnog menadžera ili pomoćnika voditelja projekta, tužitelj je poslan na čekanje (nakon korištenja godišnjeg odmora) i tuženik je donio novu odluku o poslovno uvjetovanom otkazu ugovora o radu tužitelju, predmetnu odluku.

26. U ovom postupku valjalo je utvrditi je li predmetna odluka o poslovno uvjetovanom otkazu ugovora o radu pravilno donesena, je li dopušten poslovno uvjetovani otkaz ugovora o radu tužitelju.

27. Za ponoviti je da je tužitelj u vrijeme donošenja predmetne odluke tuženika bio star preko 60 godina (kao i kod prve odluke o otkazu), temeljem odredbe čl. 151.st.1.tč.4. ZR-a, poslodavac može samo uz prethodnu suglasnost radničkog vijeća donijeti odluku o otkazu radniku s navršenih 60 godina života. Tuženik je zatražio suglasnost sindikalnog povjerenika Joška Franića (koji je saslušan u svojstvu svjedoka u ovom postupku), sindikalni povjerenik je dao suglasnost na poslovno uvjetovani otkaz ugovora o radu tužitelju, „budući se ukida radno mjesto projektni menadžer“. Svjedok Joško Franić u svom iskazu pred ovim sudom pojašnjava sve okolnosti u pogledu savjetovanja tuženika sa njim vezano za suglasnost za poslovno uvjetovani otkaz tužitelju. Kada se analizira iskaz ovog svjedoka i kada se taj iskaz dovede u vezu sa svim ostalim izvedenim dokazima, pa i sa tekstom izjave svjedoka od 24.kolovoza 2022.godine (list 36 spisa), sud drži utvrđenim da svjedok Franić kao sindikalni povjerenik nije bio od strane tuženika na pravilan način upoznat sa svim okolnostima slučaja namjeravanog otkaza ugovora o radu tužitelju, da bi svjedok mogao dati pravilno i relevantno očitovanje, da je svjedok držao da se „ukida“ radno mjesto tužitelja, da je kasnije dobio informaciju da se gasilo samo radno mjesto tužitelja, a koji je igrom slučaja radio na radnom mjestu projekt managera. Svjedok se prilikom davanja iskaza ispričao tužitelju, navodeći da je imao takvu informaciju u trenutku davanja suglasnosti, tada da je sigurno ne bi dao. Nadalje, tek nakon davanja suglasnosti da je doznao da tužitelju nije dano da radi, da je on šest mjeseci bio kući i da mu nitko nije ponudio nikakav posao i da je lako zamisliti kakvu ocjenu netko može dobiti u tom slučaju kada ne radi. Navodi da se sjeća da su u tim dostavljenim podacima od strane poslodavca bile navedene ocjene radnika koje su za tužitelja bile niske, a da je to, po mišljenju svjedoka, bilo samo da se opravda otkaz. Dakle, kada se analizira ovaj iskaz u svezi sa svim izvedenim dokazima, sud drži da svjedoku Franiću u postupku davanja prethodne suglasnosti na otkaz tužitelju, tuženik nije pružio relevantne informacije da bi svjedok mogao dati valjanu i osnovanu suglasnost, odnosno relevantno očitovanje, očito je došlo do zabune na strani nedovoljno informiranog sindikalnog povjerenika, a sam svjedok je u iskazu naveo da suglasnost ne bi dao da je imao relevantne i bitne informacije. Dakle, svjedok je očito osnovano držao da se „gasi“ radno mjesto projekt managera, radno mjesto tužitelja, a u biti je

tuženik donio odluku o poslovno uvjetovanom otkazu ugovora o radu samo tužitelju, kao jedinom projekt manageru od njih ukupno osam u tom trenutku.

28. Sud drži utvrđenim da tuženik očito nije uopće želio da tužitelj nastavi radni odnos kod tuženika, međutim, tuženik nije proveo pravilnu proceduru niti pravilno i objektivno ocjenjivanje tužitelja i ostalih projektnih menadžera, da bi mogao opravdati svoju odluku, kao objektivnu i pravilnu.

29. Za navesti je da je samo tužitelju kao projektnom menadžeru kod tuženika otkazan ugovor o radu (pa i ranije samo njemu kod odluke o otkazu iz 2020.godine). Poslovni problemi tuženika vezano za poslovanje samog tuženika i objektivne gospodarske okolnosti u vrijeme donošenja predmetne odluke su poznati, međutim, tuženik je i dalje obavljao svoju djelatnost i imao je u tijeku projekte, u dogledno vrijeme mogao je zaključiti i nove ugovore, što je bilo i očekivano, a za ponoviti je da je od svih projektnih menadžera, jedino tužitelj dobio poslovno uvjetovani otkaz ugovora o radu. Dakle, nije prestala potreba za obavljanje tih poslova kod tuženika, uopće, niti za tim radnim mjestom, nego je kod tuženika „prestala“ potreba za radom isključivo tužitelja, u odnosu na kojeg ranija odluka o poslovno uvjetovanom otkazu nije ocijenjena dopuštenom od strane suda, pravomoćno.

30. Za ponoviti je da je temeljem odredbe čl.115. ZR-a, pri odlučivanju o poslovno uvjetovanom otkazu, poslodavac odnosno tuženik morao voditi računa o trajanju radnog odnosa, starosti i obvezama uzdržavanja koje terete radnika. Tužitelj je u vrijeme otkaza bio star preko 60 godina (63 godine), a tijekom ovog postupka isti je ispunio uvjete za starosnu mirovinu, pa je zahtjev tužitelja u skladu sa tom činjenicom i uređen. Dakle, iako je tuženik otkazao ugovor o radu zaključen 1.srpnja 2014.godine, za mjesto projektnog menadžera, tužitelj je, prema svom iskazu, a što tuženik i ne spori, u vrijeme donošenja predmetne odluke tuženika, imao 27 godina neprekinutog radnog staža kod tuženika. O ovoj okolnosti tuženik na pravilan način nije vodio računa kod donošenja sporne odluke kao što nije vodio računa niti o starosti samog tužitelja i o kategoriji radnika u koju tužitelj samim tim spada. Tuženik je odluku o poslovno uvjetovanom otkazu ugovora o radu donio temeljem ocjene o kvaliteti rada projektnih menadžera, pa tako i tužitelja, a sud drži da je to bila očito jedina okolnost o kojoj je tuženik vodio računa vezano za tužitelja i otkaz ugovora o radu tužitelju, a ovu okolnost je, prema stavu suda, tuženik nepravilno evaluirao. Logično je da poslodavac ima svoj stav o kvaliteti rada radnika, pa i osobi samog radnika, ali taj stav poslodavac treba kod otkazivanja ugovora o radu, dokazati kao vjerodostojan i objektivan, što u ovom slučaju tuženik nije dokazao.

31. U ovom postupku valjalo je utvrditi jesu li postojali stvarni gospodarski razlozi za prestankom obavljanja poslova projektnog menadžera odnosno poslova koje je obavljao tužitelj temeljem ugovora o radu za to radno mjesto. Sud drži utvrđenim da su očito postojali trenutni gospodarski problemi uopće i u radu tuženika, međutim, tuženik je donio odluku otkazati ugovor o radu upravo tužitelju, a ne i ostalim projektnim menadžerima, a za to vrijeme je imao u tijeku projekte i obavljanje poslova. Da su postojali objektivni gospodarski razlozi za prestankom obavljanja poslova projektnog menadžera kod tuženika, zasigurno bi došlo do većeg smanjenja broja izvršitelja poslova tog radnog mjesta, a jedino je tužitelju od svih projektnih menadžera otkazan

ugovor o radu, po drugi put, dok su ostali projektni menadžeri nastavili obavljati svoj rad za tuženika.

32. Tuženik kao poslodavac ima pravo odlučiti kojima će od propisanih zakonskih kriterija dati prednost i temeljem istih odabrati radnike koje misli zadržati na radnom mjestu, ali treba dokazati i obrazložiti da je odluka o primijenjenim kriterijima pravilna i objektivna. Sama ocjena rada tužitelja, kvalitete njegovog rada na predmetnom radnom mjestu, prema stavu ovog suda, nije pravilna i nije odraz stvarnog stanja. Loša i negativna ocjena kvalitete rada koju je dobio tužitelj, prema stavu ovog suda, vezano za sve izvedene dokaze, proizvod je volje i želje poslodavca a ne stvarnog stanja na strani tužitelja. Svjedok Jela Pavić, nadređena tužitelju u vrlo bitnom projektu, a čiji iskaz sud prihvaća u cijelosti kao životan, logičan i uvjerljiv, zaista je pozitivno iskazala o kvaliteti rada tužitelja i njegovom odnosu prema radu i radnim zadacima, a za navesti je da ista iskazuje i to da je svjedok Tenžera nikada osobno nije pitao o radu tužitelja niti da je osobno davala bilo kakve izjave vezano uz rad tužitelja. Svjedok Goran Tenžera, koji je davao ocjene za projektne menadžere, zadužen za to od strane Uprave tuženika, iskazao je o tome da je iste poredao po kvaliteti po svom mišljenju, te da je vodio računa samo o brodograđevnim projektima, a ne i onim projektima koji su bili izvan toga kako što su Vrata Venecije i sl..., a što sud drži nelogičnim, između ostalog. Kada se analizira iskaz svjedoka Tenžere, zaduženog od strane Uprave tuženika za davanje mišljenja o kvaliteti radnika, pa i o projektnim menadžerima, sud dolazi do zaključka da isti, pa u konačnici i tuženik, nije pravilno ocijenio rad tužitelja i da niti iz jednog izvedenog dokaza ne proizlazi da su postojali uvjeti i razlozi za takvu ocjenu kvalitete tužiteljevog rada. Tužitelj je radio i kao voditelj projekata i kao pomoćnik voditelja (npr. Jele Pavić...) bitnih i složenih projekata, kroz raniji period je primao od tuženika i novčane nagrade za svoj rad (čemu svjedoče priložene isplatne liste), nakon odluke suda o vraćanju tužitelja na isto radno mjesto tuženik očito nije tako postupio, a mogao je, pa niti iz jednog izvedenog dokaza ne proizlazi da je tužitelj pravilno ocijenjen za svoj ukupan rad (kvalitetu, odnos prema radnim obvezama ...) prije donošenja sporne odluke o otkazu ugovora o radu, dapače, stvarno se nameće jedini zaključak da je tuženik zaista želio otkazati ugovor o radu upravo i jedino tužitelju i da je odlučio o ovoj vrsti otkaza za ostvarenje te odluke i tog cilja, prema stavu ovog suda, neopravdano i neosnovano.

33. Sam svjedok Tenžera iskazuje da u promatrano vrijeme nije bilo mogućnosti da se tužitelja rasporedi kao projektnog menadžera jer su sva takva mjesta bila zauzeta, a novi projekti se nisu ugovarali. Sve i da je tome tako, sud drži da se radilo o privremenoj situaciji i da se takva situacija ne može koristiti za neobjektivno smanjenje broja izvršitelja (ovdje samo tužitelju od njih ukupno 8 projektnih menadžera), jednostavnim donošenjem odluke o otkazu ugovora o radu, radniku starosti preko 60 godina, bez bilo kakve druge ponude tom radniku, na nekom drugom radnom mjestu koje odgovara njegovoj struci i radnom stažu. Tužitelj je ranije uspio spram tuženika vezano za odluku o poslovno uvjetovanom otkazu ugovora o radu iz 2020. godine, pravomoćnom odlukom suda vraćen je na rad na svoje radno mjesto, koristio je godišnji odmor i tuženik ga je poslao na „čekanje“, dakle, zaista ga tuženik nije vratio na rad nego ga je poslao na „čekanje“ i ponovno donio odluku o poslovno uvjetovanom otkazu ugovora o radu zbog gospodarskih razloga. Ničim tuženik nije dokazao da je vodio računa o odredbi čl. 115. ZR-a, nije pravilno ocijenio kvalitetu tužiteljevog rada u odnosu na druge projektne menadžere, niti uopće, nije vodio računa niti o starosti

tužitelja niti o trajanju radnog odnosa, niti o jednom zakonskom razlogu o kojem je tuženik trebao voditi računa u ovom slučaju, a sam svjedok Franić kao sindikalni povjerenik iskazao je, što je sudu životno i uvjerljivo, da bi uskratio svoju prethodnu suglasnost na otkaz tužitelju, da je od tuženika dobio potpune i pravilne informacije, što nije bio slučaj. Tužitelj je u trenutku ocjenjivanja bio, uz Dona Marshalla, najstariji projektni menadžer, radni staž kod tuženika mu je pogrešno valoriziran (a imao je 27 godina radnog staža kod tuženika i prednika tuženika), bio je starosti preko 60 godina (63 godine), a ocjena kvalitete rada nije bila realna i objektivna, sve na štetu tužitelja.

34. Iz iskaza samog z.z.tuženika Tomislava Ćorka, proizlazi da radno mjesto tužitelja nije ukinuto već da je smanjen broj izvršitelja (samo u odnosu na tužitelja), a da su imali i dalje projekte u tijeku koje je trebalo završiti, kao što je i u razumnom vremenu mogao objektivno imati i nove ugovorene projekte. Na svim ovim projektima radili su projektni menadžeri, koji su uredno mogli obavljati i poslove voditelja projekata, kao i njihovih pomoćnika, pa je to očito mogao, da je bilo volje kod tuženika, raditi i tužitelj, a o odnosu tužitelja prema radu i zadacima je iskazala svjedokinja Pavić, čiji iskaz je sud prihvatio u cijelosti. Sam tužitelj je u iskazu naveo, a to tuženik i ne spori, da tužitelj nikada od strane tuženika nije upozoren na bilo kakvo kršenje radnih obveza, pa je i ta okolnost jasna i znakovita.

35. Dakle, temeljem svih izvedenih dokaza, sud drži da je zahtjev tužitelja u cijelosti osnovan pa je valjalo odlučiti kao u izreci ove presude.

36. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, dalje: ZPP), obistinjeni trošak tužitelju odnosi se na trošak jednokratne nagrade od 250 bodova (za 4 radnje-sastav tužbe; sastava podnesaka od 17.travnja 2023.godine i 18.travnja 2024.godine, zastupanja na ročištu održanog dana 16.svibnja 2024.godine); trošak zastupanja na ročištima održanim dana 30.listopada 2024.godine, 4.veljače 2025.godine, 8.travnja 2025.godine, 27.svibnja 2025.godine, 29.rujna 2025.godine i 15.travnja 2025.godine od po 50 bodova; sastav podnesaka od 9.listopada 2024.godine, 23.prosinca 2024.godine i zahtjeva za zaštitu prava od po 50 bodova; pristup na dva odgođena ročišta od po 12,5 bodova (ročišta od 17.rujna 2024.godine i 16.srpnja 2025.godine – 25%); što ukupno uz vrijednost boda od 2,00 EUR daje iznos od ukupno 1.450,00 EUR. Na ovaj iznos valjalo je dodati 25% PDV-a u iznosu od 362,50 EUR, što daje konačan iznos od 1.812,50 EUR koliko je na ime naknada parničnog troška tuženik obavezan isplatiti tužitelju, sa zakonskim zateznim kamatama od presuđenja do isplate. Preostali trošak tužitelju nije priznat jer nije bio potreban za vođenje ovog postupka.

U Splitu, 29. svibnja 2026. godine

S U D A C

Julijana Ponoš

Pouka o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana dostave iste. Žalba se podnosi nadležnom županijskom sudu, a putem ovog suda u tri primjerka.

Stranci koja je pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje i stranci koja je uredno obaviještena o tom ročištu, a na isto nije pristupila, smatra se da je dostava presude obavljena onog dana kad je održano ročište na kojem se presuda objavljuje. Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje smatra se da je dostava presude obavljena danom zaprimanja pisanog otpravka iste.

DNA:

1. Pun. tužitelja
2. Pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30888-ba874**

Kontrolni broj: **06dd3-f11fe-e27c8**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.